

betale Afgiften for at opnaa den Sikkerhed og Fasthed under deres økonomiske Dispositioner, som den guldindløselige Parikrone betyder“. Ja, saaledes har „Aalborg Amtstidende“ bebudet en stor Glæde og Tilfredshed over en Formueafgift, som havde et saadant Formaal. Imidlertid maa jeg sige, at den Formueafgift, som det ærede Ministerium har foreslaaet, kun i svag Grad bærer Præg af den Idé, at det skal være en Skat paa Formuer, der har vundet ved Pariteten, og at Hensigten skulde være at hjælpe de Værdier, som havde tabt. Forslaget er jo meget raat beskrevet, der er ikke gjort Forsøg paa at sondre mellem de forskellige Formuer i Henseende til, paa hvilken Tid de er opstaaet, om det er i Tiden forud for Kronens Fald, eller efter at dette Fald er begyndt. Og ogsaa andre Værdier bliver beskattet, ganske uanset om de har været Genstand for Tab eller ikke. Med andre Ord: det er i Virkeligheden en Skatteforhøjelse med visse bestemte Undtagelser, der er foretaget. Det er meget tvivlsomt, om denne Formueafgift vil blive en Formuebevarelse for Staten, hvilket vilde falde ind under en vis socialdemokratisk Opfattelse af Formuers Flytning fra private til Samfundet. Heller ikke efter sit Formaal kan man altsaa sige, at den er væsentlig andet end en Skatteforhøjelse. Dette svarer ikke til de gentagne Udtalelser fra Socialdemokratiet om, at ogsaa dette Parti ønsker en Skattenedsættelse. Men den Idé, som oprindelig ligger i Forslaget, melder sig. Jeg har før sagt det i dette Ting, og andre har sagt det før i dette Ting, at naar man fører Kronen op i Pari og derved hensynsløst tager fra nogle for hensynsløst at give til andre, saa maa Spørgsmaalet om Beskatning melde sig. Om denne Formueafgift kan gennemføres, beror derfor paa, om det er muligt at finde en Løsning af Problemet. Saa let, som „Aalborg Amtstidende“ troede det var, vil det ganske sikkert ikke vise sig at være.

I det Øjeblik man taler om Finansieringen af Erhvervslivet og nu siger, at Staten skal finansiere det ved Laan og ved Laanegarantier, kan man ikke andet end minde sig selv om, at en saadan Finansiering af Erhvervslivet fra Statens Side allerede finder Sted gennem Landmandsbanken — den finder Sted paa Statens Vegne, under Statens Garanti og paa Statens Bekostning. Paa nærværende Tidspunkt — Tiden er rykket langt frem, og jeg har ikke meget andet tilbage — skal

jeg ikke komme ind paa Landmandsbankens Historie — det laa ogsaa ganske udenfor mit Formaal med disse Bemærkninger —, men det ærede Medlem Hr. Pürschel skildrede vor Stilling til denne Sag ganske forkert og refererede, hvad der var foregaaet i 1923, ganske forkert, og jeg maa derfor sige et Par Ord herom. Det, der foregik i 1923, var, at man spurgte Bankerne, om de vilde være villige til at overtage Landmandsbanken, og dertil svarede de ikke blot: Nej, det kan vi ikke nu, men de tilføjede, at en nydannet Bank paa Landmandsbankens Grund kunde med Letthed være gennemført i Juli 1922, den kunde ogsaa være gennemført i September 1922, men nu i Februar 1923 kan vi ikke tage det paa os, og de sagde, at de havde henvendt sig til Regeringen i Juli 1922 om dette Forhold — noget, som imidlertid ikke blev Rigsdagen bekendt. Det, vi havde at tage Stilling til, var Spørgsmaalet om en ubegrænset Garanti, og jeg skal i Anledning af, hvad det ærede Medlem Hr. Pürschel har sagt nu, lige sige, hvad vi sagde om dette Forhold i 1923. Vi sagde: „Lovforslaget indeholder Spiren til en uheldig Udvikling og Fare for Statens Finanser og Pengevæsen, og at det overhovedet er utilraadeligt at overdrage en lille Kreds af Privatmænd at forvalte aarligt Pengemidler, der udgør mere end det dobbelte af Statens Budget, med forpligtende Virkning for Statskassen og Landets skatteydende Borgere.“ Det er det, der foregaar nu og er foregaaet og vil blive ved at foregaa indtil 1932, hvis man ikke forinden kan udløse Staten af dens Forhold til Landmandsbanken eller overhovedet afryste dens Garanti for visse Forpligtelser. Det er desværre en Kendsgerning. Jeg beklager, at man ikke i Aar, da Spørgsmaalet om en Forlængelse af Landmandsbankens Organisation var for, i alt Fald vedtog den kortere Forlængelsesfrist, som blev foreslaaet af nogle enkelte Medlemmer af det konservative Folkparti, og som vi Radikale stemte for. Men Landmandsbankens Organisation, efter at den er blevet Statsbank eller statsgaranteret Bank, er, som bekendt, foretaget straks ved Lovens Givelse, og med Undertagelse af en enkelt Fornyelse, som har fundet Sted i det sidste Aar under den nuværende højtærede Statsminister, er det de Bankraadsmedlemmer, som den daværende Regering udnævnte, der har styret Banken i disse Aar. Først ved det sidste Regnskabs Aflæggelse nu i Aar fik man fuld Klarhed over, hvorledes denne Styrelse